

i Arbejdet. De kan — fremhæves der — bedre tale med Konerne, lægger bedre Mærke til Hjemmet og Husholdningen, ser i det hele mangt og meget, som en Mand ikke vilde faa Øje paa. De vinder lettere de trængendes Tillid og Fortrolighed end Mændene og er derfor bedre egnede end disse til at føre Tilsyn. »Kvinderne lader sig vist ikke saa let skuffe af et pænt Tæppe paa Sengen, lidt Gardiner for Vinduerne, rent i Stuerne, Børnenes rene og pæne Paaklædning o. s. v. som Mændene« — skriver en Lærerfrue fra Landet.

Helt smukt lyder det, naar en Mand skriver om sine kvindelige Medarbejdere: Deres Udholdenhed og Energi er stor, og deres Snille og Skarpsindighed kommer tit til Gavn«. Men han fortsætter rigtignok: »Mændene undersøger ret grundig, bedømmer en Sag mere rolig og tager ikke overilede Beslutninger, ligesom de forhindrer altfor langtrukne Forhandlinger om ingen Ting«.

En Mand er der dog, som ikke synes til Hjelpekassearbejdet at have fundet nogen »bedre Halvdel« i Kvinderne. Kort og fyndig lyder hans Dom: »Kun naar der er Tale om syge Kvinder, er det heldigt med Kvinder«. Deres Opgave er jo herefter ikke overvældende stor.

At Kvindernes Interesse for Arbejdet er *mindst* lige saa stor som Mændenes, indrømmer disse alle, og er der Forskel, synes Plus'et at ville falde paa Kvindernes Side. »I Begyndelsen gjordes oftere Fejl af Kvinderne, just fordi de vilde »arbejde«; men nu arbejdes der rart ensartet af begge Køn, skriver en erfaren Hjelpekasseformand.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om Sikkerheden i at faa en Sag opklaret skorter det paa Enighed. Mændene og Kvinderne synes her hver fra sin Side tilbøjelige til at holde paa sit Køns Overlegenhed. Nogle Kvinder mener saaledes, at Mændene har en lille Svaghed overfor gode, kvindelige Talegaver, særlig da, naar de kan bilægges med fornøden Graad og Klynken.

Paa den anden Side synes Mændene absolut utilbøjelige til at ville anerkende Kvindernes Overlegenhed. Nogle kan gaa saa vidt som til et »lige saa gode« som Mændene; men de fleste holder dog paa, at Følelserne lettere løber af med den feminine Del end med den maskuline, naar de bliver udsatte for Overtalelser. Det er ikke udtrykkelig udtalt; men tænkes

kunde det jo, at det her er de *mandlige* Talegaver, der er de mest virkningsfulde. Skulde dette være Tilfældet, synes der imidlertid at være saa megen System deri, saa man kan indrette sig ret praktisk derefter. — »Kvinderne arbejder mere usikkert: uden Hensyn til »Loven og Profeterne«, Fattigvæsen og Alderdomsunderstøttelse, lader sig altsaa lettere drive af øjeblikkelig Følelse end af medfølende Forstand«. Rent galt har det været for den tidligere citerede Mand, der skriver: »Kvindernes Undersøgelse er ikke altid grundig, og er der noget særligt, maa gjerne de mandlige Medlemmer til *bag efter*«.

Det kammeratlige Samarbejde mellem Kvinder og Mænd har efter Kvindernes Udsagn i Reglen været det bedst mulige. »Det har ofte været lærerige og fornøjelige Møder«, fremhæver en, og de allerfleste Besvarelser gaar i lignende Retning, dog ikke alle. I et »som Regel godt« har Tilfredsheden i hvert Fald fundet et ret afdæmpet Udtryk, og mildest talt lidt køligt lyder det, naar der skrives: »De mandlige Kolleger er saamænd meget skikkelige om end lige temmelig overlegne og finder, at det er dem, som bør raade; jeg tror nok, de har ondt ved at forstaa, at vore Stemmer gælder lige saa meget som deres«.

Der er absolut ingen af Kvinderne, der vil gaa ind paa den hyppig fremsatte Paastand om, at saadan offentlig Virksomhed skulde gribe forstyrrende ind i deres daglige Pligter. »En gift Kvinde, som er vant til at passe sit Hus og sine Børn ordentlig, vil efter min Mening let kunne deltage i Arbejdet uden at forsømme noget«, skriver en, og en anden skriver: Kvinder vilde absolut vinde ved, om de kunde ofre en Del Selskabelighed paa det offentlige Arbejde. Børnene har Gavn af, at man er optaget af Arbejde, der ikke blot vedrører en selv og sit eget, men gjerne skulde blive til Gavn for Samfundet. Børnene faar derved lettere Forstaaelsen af, at der nu arbejdes af alle for at naa frem til, at »faa har for meget og færre for lidt«.

Heller ikke de respektive Ægtemænd synes at have noget at indvende mod deres Hustruers Virksomhed i Hjelpekasserne. Tvertimod. En Kvinde af Arbejderklassen fremhæver, at dette Arbejde har haft en gavnlig Indflydelse paa hendes daglige Pligter, og tilføjer: »min Mands Mening er ogsaa, at jeg er bleven